

ကြယ်စင်များဝေ

ကပြိုးပျောက်သတို့သမီး

မောင်ကျော်ဦး
၈-၉၉ ၇၀၉၃၀

အင်ကြင်းရွှေရည် ...

ရဲဒေဝီ ... ရတနာကုမ္ပဏီရဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးပီပီ ကိုယ်တိုင်လည်း ရတနာတစ်ပွင့်လို လှပလင်းလက်နေစေရသည်။ ။

နဂိုရှိတော့ နဂိုင်းထွက်ဆိုသလို အထူးတလည် ပြင်ဆင်ခြယ်သနေစရာမလိုဘဲ မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းရုံ၊ အဖြောင့်ဆွဲစရာမလိုဘဲ ပင်ကိုဆံပင်များကပင် ပိုးသားလို နက်မှောင်အိဖြာနေသည် မို့ ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းလိုက်ရုံ၊ နောက် ... ယူနီဖောင်းဖြစ်သည့် မိတ်ကပ်ရောင် အသားပျော့စကပ်နှင့်ကိုယ်ကျပ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်လိုက်ရုံနှင့် သူမအလှက စိန်တစ်ပွင့်လို လှပလင်းလက်နေတော့သည်။ ။

လွယ်နေကျ စလင်းဘတ် အိတ်ကြီးကြီးကို ကောက်လွယ်ပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှ မေမေ့ငိုရှိုက်သံနှင့် တောင်းပန်သံက သူမ၏ ရင်ကို ဒိုင်းခနဲစိုးရိမ်ပူပန်စေခဲ့သည်။ ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ... ဧည့်ခန်းထဲမဝင်ဘဲ ကန့်လန့်ကာနားမှ ချောင်းနားထောင်လိုက်သည်။ ။

“ရှင် ... တောင်းပန်လို့ ကျွန်မ ရွှေ့ရွှေ့နေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီနော်၊ စာချုပ်မှာ က တစ်နှစ်အတွင်းမရွေးနိုင်ရင် အဆုံးလို့ ရေးထားတာ၊ အခု ... စာချုပ်နဲ့ မကိုက်ညီတော့ဘူး”

ဒါက ... သူမတို့ လမ်းထဲမှ ငွေတိုးချေးစားသည့် ဒေါ်ရီရီစိုး၏ ခပ်မာမာအသံ။

ဘုရားရေ ... မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ မေမေ့ဖြေရှင်းသံကတော့ ရှိုက်သံနှင့်ရောထွေးလျက်။

“ရီရီရယ် ... စောင့်လက်စနဲ့ တစ်လလောက်ဖြစ်ဖြစ် စောင့်ပေးပါဦးနော်၊ သားကြီးဆီက ဖုန်းလာတာတော့ ဒီတစ်လကြာရင် ကျွန်မကိုပို့ပေးပါမယ်တဲ့ ”

“အဲဒီစကားကိုရှင်ယုံသလား၊ အခု ... ရှင့်ဆီသာအကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငွေမပို့တယ်၊ သူ့မိန်းမဆီတော့ပို့လို့နေမှာ ပေါ့၊ တိုက်ဆောက်နေတယ်လေ”

“အဲဒါ ... သူထီပေါက်လို့ ပါရှင် ... သားခမျာ အလုပ်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်းရင်း၊ ခုထိကို အဆင်မပြေသေးပါဘူးတဲ့ ”

“အဲဒီပုံပြင်တွေ ရှင်ပဲယုံ၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ဝတ္တရားအတိုင်းလုပ်ရမှာ ပဲ၊ ရှင်တို့ ချေးထား တဲ့ သိန်း(၆၀)က အတိုးတစ်လဆိုတော့ (၇၈)သိန်း၊ အရင်းအတိုးပေါင်းပြီး (၁၃၈)သိန်းဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်မ နောက်ထပ်တစ်ပတ်ပဲစောင့်မယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်လို့ မှ မဆပ်နိုင်ရင် အိမ်သိမ်းရမှာပဲ”

“တစ်လတော့ အချိန်ပေးပါ ... ရီရီရယ်၊ တစ်ပတ်ဆိုတော့ ဝယ်မဲ့သူရှာလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အို ... ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင့်ကို အကြိမ်ကြိမ်လာသတိပေးပြီးပြီပဲ၊ တစ်ပတ်အတွင်း အဆင်ပြေအောင်ဆောင်ရွက်ပါ ... ဒါပဲ”

ဒေါ်ရီရီစိုး အိမ်ပေါ်မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်ဆင်းသွားလေမှ အင်ကြင်း

ရွှေရည် မေမေဒေါ်အေးအေးနှင်းအနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးကပ်သွားမိ၏။

“မေမေ ... သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မေမေ သိန်း(၆၀) တောင်ယူထားတယ် ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီး အမေရိကန်သွားတာ သူယောက္ခမပို့ပေးတာဆို၊ အခုကျ မေမေပို့ပေးလိုက် တာပေါ့ ဟုတ်လား။”

အင်ကြင်းရွှေရည် ပျာယာခတ်နေမိစဉ် မီးဖိုထဲမှ မမဝင်းရွှေရည် အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့ ပြန်သည် ။

“မေမေ ... အားလုံးပေါင်း ၁၃၈ သိန်းတောင် ဟုတ်လား၊ သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြပါ့မလဲ မေမေရယ်၊ အိမ်ရောင်းလို့ လည်း တစ်ပတ်အတွင်း ဘယ်ထွက်မလဲ၊ ၂၅၀လောက်တန်မယ့်ဟာကို အပူတပြင်းရောင်းလို့ ၁၅၀ တောင်ထွက်ပါ့မလား၊ ဒေါ်ရီရီစိုးပဲ အပ်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

မမဝင်းရွှေရည်မှာ မေမေနှင့်အတူ လည်ပင်းဖက်ပြီး ငိုချေပြီ။

သူမ စိုးရိမ်လည်း စိုးရိမ်စရာ၊ သူ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါ လား။ ကလေးတွေကလည်း လူလား မမြောက်သေး။

အကြီးလေးက ဖဲနှစ်။ အငယ်မက ၄နှစ်။ မုဆိုးမလေးပေမယ့် စက်ချုပ်ခြင်းဖြင့် အိမ်စရိတ် ရှာနိုင်ပေသည် ။

စားစရာ မပူရပေမဲ့ နေစရာက ပူရပေပြီ။ အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့်အိမ်လေးကို နှမြောတသ စွာ ကြည့်မိသည် ။

သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်လေး။

“အစ်ကိုကြီးက သူမိန်းမပဲပို့နေတာ မေမေရဲ့ ၊ သူတို့ ကတော့ တိုက်ဆောက်နေပြီလေ၊ ထီ ပေါက်တယ်ဆိုတာ အလကား၊ ကလေး ၃ ယော

ကံကလည်း ဘာသုံးသလဲမမေးနဲ့ လူတွေကသာ ဂုဏ်း၊ စတုန်း၊ သုံး
တာက လူကြီးသုံးပဲ”

“အဲဒီကလေးတွေကလည်း ကိုယ့်တူ၊ တူမလေးတွေပဲကွယ်၊
သားကြီး ဟိုတစ်ပတ်က ဖုန်းဆက်တာတော့ ခုလကုန်ရင် သူအဆင်ပြေ
မယ်၊ မေမေတို့ ဆီ ပို့ပေးမယ် ... တဲ့ ”

“ယုံနေ ... မေမေရေ၊ မေမေ့သားပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကို ယုံသာနေ
”

အင်ကြင်းရွှေရည်ကတော့ မေမေနှင့်မဝင်းကိုငေးကြည့်ရင်း မျက်ရ
ည်ကျနေမိသည်။ ။

လူတွေမှာ စားဝတ်နေရေးရယ်လို့ အရေးသုံးပါးရှိသည့်အနက် နေ
ရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ် မည်။

ဣန္ဒြေရရ နေစရာ၊ ကျောချစရာရှိမယ်ဆိုရင် ကျန်သည့်စားရေး၊ ဝ
တ်ရေးက သိပ်အပန်းမကြီးတော့ပေ။

အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ မှာ မောင်နှမသုံးဦးရှိသည့်အနက်
အစ်ကိုအကြီးဆုံး အေးထက်ဝင်း သည် မိဘကို တော်တော်နှိပ်စက်လှ
ပေသည်။ ။

မိခင်မုဆိုးမကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်လိုက်တာ ရွှေတို၊ ရွှေစတွေပြောင်
သည့်အပြင် ယခုကျ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ အိမ်
ထောင်သည် ကလေးသုံးယောက်အဖေကြီးကို အိမ်ပေါင်ပြီး ပို့ပေးလိုက်
တာ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရချေပြီ။

မမဝင်းရွှေရည်ကတော့ သူ့ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်
ရချိန်မှာ ခင်ပွန်းဆုံး သွားသဖြင့် မိခင်၊ ညီမတို့ နှင့်လက်ရေတပြင်စီး

ပြန်လာလုပ်ကိုင်စားနေသူ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ဦးနှောက်တွေ ထူပူနေဆဲ ကုမ္ပဏီမှ အကြံပေးရီ ကားရောက်လာသဖြင့် အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ခါအ လုပ်သွားဖို့ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရပါသည်။ ။

*

ရဲဒေဝီ ... ရတနာကုမ္ပဏီမှာ စိန်ထည်၊ ရွှေထည်၊ ကျောက်မျက်ရတနာမျိုးစုံတို့ ကိုရောင်းချ ပေးသဖြင့် အရောင်းစာရေးမတွေ၊ မန်နေဂျာတွေနှင့် သူဌာနဆိုင်ရာအလိုက် အလုပ်သမားတွေက အများ အပြား။

သည် အထဲမှာ အင်ကြင်းရွှေရည်ဆိုတာလည်း သာမန်အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ဦးသာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၊ ဓာတုဗေဒနှင့်ကျောင်းပြီးထားသည့် သာမန်ဘွဲ့လေးတစ်ခုသာ ရထားသေးသည့် သူမအတွက် ယခု အလုပ်သည် ပင် အတော်ဟုတ်လှပေပြီ။

တစ်လလျှင် လစာ ၅သောင်း။ အသွားအပြန်က ကုမ္ပဏီမှ အကြိုအပို့နှင့်။ နောက် အခါအားလျော်စွာ ဘောနပ်(စ်)တွေ ဘာတွေရတတ်သေးသည် မို့ သူမ ဒီအလုပ်ကို မက်မောတွယ် တာပါသည်။ ။

ပိုင်ရှင်တွေကလည်း အားကျစဖွယ်။ အသက်လေးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသည့်လူရွယ်တွေဖြစ် သည် ။ ဦးညီရဲမာန်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို ထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် ခန့်ချောချောသလို ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကလည်း နုနုသွယ်သွယ်နှင့်ခေတ်မီချောမောလှပေသည်။ ။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှသည် ဟု အားလုံးက

ငေးမောကြည့်နေမြဲ။

သည် နေ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အင်ကြင်းရွှေရည် ခပ်ငိုငိုငို။

ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးဆိုနေရသည် ။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါ်ရီရီစိုး၏ အဆီယစ်နေသည့် မျက်နှာကြီးက တဝဲလည်လည်။

သိန်းနှစ်ရာကျော်တန်မည့် ခြံနှင့်အိမ်ကလေးကို သိန်း
ဖဝချေးထားပြီး သိမ်းတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရင်းနှင့်အတိုးပေါင်းပြီး ငွေသိန်းတစ်ရာကျော်
ကို သူမတို့ ဘယ်လိုပြန် ဆပ်ကြမှာ လဲ။ အိမ်ကလည်း လွယ်လွယ်နှင့်
ရောင်းထွက်မှာ မဟုတ်။

အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာ သောကမီးတွေနှင့် အလုပ်ကို အမှားအ
ယွင်းမရှိအောင် လုပ်နေရ ဆဲ။ မန်နေဂျာ မမဒေါ်သိင်္ဂီစိုးက သူမကိုခိုင်း
လာခဲ့သည် ။

“အင်ကြင်းရွှေရည် ... ဒီဘောက်ချာနဲ့ စာရင်းတွေကို ဘော့(စ်)အိမ်
သွားပို့ပေးပါ။ ဟိုဘက်က ပြန်ကြားချက်ကို ယူပြီး ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ”

ကုမ္ပဏီမှာ အသင့်ရှိနေသည့်ကားနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် သူဌေးဇနီး
မောင်နှံနေသည့် ရဲဒေဝီ စံအိမ်သို့ သွားရောက်ရပါသည် ။

ရဲဒေဝီစံအိမ်သို့ အင်ကြင်းရွှေရည် တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါ။

ဘယ်လောက်တောင် ခမ်းနားလိုက်မှာ ပါလိမ့်ဟု တွေးမိဆဲ ကားက
စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ သည် ။

အစောင့်တစ်ယောက် ဖွင့်ပေးသည့်ခြံထဲသို့ အင်းကြင်းရွှေရည် ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့ ၏။

ခမ်းနားလွန်းသည့် နှစ်ထပ်လှလှကြီးကိုငေးမောရင်း ပန်းခင်းများ ၊ မြက်ခင်းစိမ်းများကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ သူမတိုက်ဆီသို့ ရောက်သည် ။

စေ့ရုံစေ့ထားသည့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်မည်ပြင်ဆဲ အထဲမှ စကားသံများကြောင့် ဧည့်သည် များ ရောက်ရှိနေသလားဟု သူမတွန့်သွားရသည် ။

ဧည့်သည် များ စကားသံစဲမှ ဝင်သွားသင့်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် တံခါးအပြင် ဘက်မှ ခေတ္တရပ်စောင့်နေမိ၏။

စကားသံတို့ က အပြင်ဘက်သို့ လျှံကျလာခဲ့သည် ။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားမရတော့တဲ့ အတွက် ... ကျွန်တော်ကတော့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ နည်းနဲ့ ကိုယ့်မျိုးဆက်ကို တည်ထောင်ရမှာ ပဲ၊ ဒါကို ... ဒေဝီလည်း သဘော တူပါတယ်”

“သူက ... သားအိမ်မကောင်းတဲ့ အတွက် ဘယ်လိုမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လို့ မရဘူး၊ ကျန်တာက တော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဆေးပညာအကူအညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မျိုးဆက်ကို အငှားကိုယ်ဝန် ဆောင်ရလိမ့်မယ်။ ရှေ့နေကြီးက နောက်ပိုင်းပြဿနာမရှုပ်ရအောင် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးမယ့် မိန်းကလေးကိုရှာပေးဖို့ ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ... ဦးညီရဲမာန်လိုချင်တဲ့ ပုံစံကို ပြောပါ။ ကျွန်တော် အကူအညီပေးနိုင်ပါလိမ့် မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးမယ့် မိန်းကလေးဟာ နံပါတ်(၁) အပျိုစင်ဖြစ်ရပါမယ် ... ကျန်းမာရေးကောင်းရမယ်”

“ဘယ်လို ... ကျွန်တော် နားမရှင်းလို့ မေးပါရစေ၊ အပျိုကို ကိုယ်ဝန် ဆောင်ခိုင်းတော့ သူ့ခ မျာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲခင်ဗျာ၊ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရှေ့နေကြီးကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်စေချင်တဲ့ အတွက် အိမ်ထောင်သည် ကို မလိုချင်ဘူး ... အပျိုမှ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ရာနှုန်းပြည့်သန့်စင်စေမှာ ပါ၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ တန်ဖိုးကို ပေးမှာ မို့ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး”

“အလုပ်သဘောအရပဲလေ၊ ကဲ ... နောက်ထပ် လိုအပ်တဲ့ အချက်တွေပြောပါဦး”

“နံပါတ် (၂) အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အကျင့်စာရိတ္တ၊ မျိုးရိုး၊ ပညာအရည်အချင်းကောင်းမွန်ရ မယ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောရမယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ ရှိရပါမယ်”

“အခကြေးငွေကရော ...”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်သက်သဘောကျပြီဆိုရင် သူလိုချင်တဲ့ တန်ဖိုးကို ပေးမှာ ပါ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လိုက်နာရမယ့်အချက်အလက်တွေကို အပြန်အလှန် သဘောတူညီပြီး စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရ မှာ ...”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော် တစ်လအတွင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရှာဖွေပေးပါ့မယ်”

“တစ်လ ... မများ လွန်းဘူးလား၊ ခုဆို ကျွန်တော်က အသက် ၃၆နှစ်၊

ဒေဝီက ၃၅နှစ်၊ အသက်တွေကြီးလှပြီ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးကိုရှာပေးပါလို့ ရှေ့နေကြီးကို တောင်းဆိုပါရစေ ...”

“ဒါဆိုလည်း ... ဖြစ်အောင် ရှာဖွေပေးရမှာ ပေါ့လေ”

စကားသံများ ပြတ်သွားပြီ ... ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခြေသံများ လှမ်းလာသံကြားလိုက်ရ လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် ပျာယာခတ်သွားမိ၏။

ငါ့ကို သူတို့ စကား ခိုးနားထောင်နေတယ်လို့ တယ်လို့ ထင်တော့မှာပဲ။ သူမစိုးရိမ်နေဆဲ အခန်း တံခါးပွင့် လာပြီး အသက်၅၀ခန့် ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်နှင့် ချောမောခန့်ထည်လှသည့် ဦးညီရဲမာန် ကို အင်ကြင်း ရွှေရည်တွေ့လိုက်ရပါသည် ။

“ဟင် ... မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန် ... ကျွန်မကို ကုမ္ပဏီက မမဒေါ်သိင်္ဂီစိုး လွှတ်လိုက်တာပါရှင်၊ ဒီဘောက်ချာနဲ့ စာရင်း တွေ အရေးကြီးလို့ ပို့ခိုင်းတာပါရှင်၊ ဘော့(စ်)တို့ ဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောနေလို့ ကျွန်မအပြင်က ရပ်စောင့်နေတာပါ”

သူမ၏ ရိုးသား၊ အပြစ်ကင်းစင်သည့်အလှနှင့် တုန်လှုပ်နေပုံကို ညီရဲမာန် ပြုံးချင်မိရသည် ။

ရှေ့နေကြီးကတော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပေပြီ။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ခဏဝင်၊ ငါ ... ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူမထံမှ စာရင်းစာရွက်များ ၊ ဘောက်ချာများကိုယူပြီး ဦးညီရဲမာန် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာတစ်ခု မှာ ထိုင်လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည်လည်း လိုက်သွားရ၊ မဝံ့မရဲထိုင်ရသည် ။

ရတနာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပီပီ ဖိတ်လက်တောက်ပသည့် ဧည့်ခန်းက ခမ်းနားလှပါသည်။ ။

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကိုတော့ မတွေ့ရ။ သူဌေးတစ်ယောက်တည်းလား။ အလုပ်သမားတွေလည်း တွေ့တော့တွေ့နေရသည်။ ။

သူဌေးက စာရင်းများ၊ ဘောက်ချာများကိုကြည့်နေဆဲ အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာ ချိတုံ ချတုံ။

စောစောက သူတို့ ပြောနေသည့် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့်အလုပ်ကို သူမ လုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ဘော့(စ်)ဟာသူဌေးကြီးမို့ သူမတို့ အရေးတကြီးလိုအပ်သည့်ငွေကို ပေးနိုင် လောက်သည်။ ။

သိန်းတစ်ရာကျော် ...

ပေးပါ့မလား။ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဟာ ဒီလောက်ရပါ့မလား။

သူမတို့လို ဆင်းရဲသူများကတော့ သည် အလုပ်ကိုလုပ်ချင်ကြမှာ မလွဲ။

အင်ကြင်းရွှေရည် စိတ်ထဲမှာ သည် အလုပ်ကို သူများ ဦးသွားမှာ လည်း စိုးသည်။ ။

မေမေနှင့်မမကို ပြန်တိုင်ပင်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။

သဘောတူကြပါ့မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုလေးတန်မဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် သူမချစ်သူရသည့်အခါ ပြဿနာတက်မှာ ပဲ။

လင်ကောင်း၊ သားကောင်းတောင်ရတော့မှာ မဟုတ်။ ပြီး ... ဒါနိုင်ငံခြားမဟုတ်။ မြန်မာပြည်။

သူဌေးကိုကြည့်ပြီး အင်ကြင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်။ ရင်ထဲမှာ မိသားစု

၏ အခက်အခဲကို ကူညီ လိုက်ချင်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ဘဝ ပန်းကောင်းအညွန့် ကျိုးဖြစ်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်စိတ်တို့ က လွန်ဆွဲနေကြ သည် ။

အင်ကြင်းရွှေရည် အခက်အခဲတွေ့နေရဆဲ။ သူဌေးက သူမကိုဆတ် ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘာမှာ လိုက်သေးလဲ”

“ရှင် ...”

“မန်နေဂျာက ဘာမှာ လိုက်သေးလဲ”

“သူဌေးရဲ့ ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်ယူခဲ့ပါတဲ့ ”

“ကောင်းပြီ ... ငါဖုန်းနဲ့ ပြန်ကြားလိုက်မယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ငါအ ရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေရှိ လို့ ကုမ္ပဏီကို မလာနိုင်ဘူး၊ ဆရာဝန်နဲ့ လည်း တွေ့ရ၊ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဒါဆို ... ကျွန်မပြန်လို့ ရပြီပေါ့နော်”

ဦးညီရဲမာန် ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်မိသည် ။ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမားက အများ အပြားမို့ ဝန်ထမ်းတိုင်းကို သူ မသိပါ။

သည် ကောင်မလေးဟာ လူသစ်လား။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အရမ်း ရိုးသားပြီး ဖြူစင်သန့်ရှင်း ပုံလေးက အထင်းသား။ သူမ ... ဘာကိုတုန် လှုပ်နေတာလဲ။ ဧကန္တ ...ရှေ့နေနှင့်သူ ပြောဆိုကြသည့် စကားကို ကြား သွားလို့ များ လား။

သူ ... လိုချင်သည့် အချက်အလက်များ နှင့် သူမပုံစံက ကိုက်ညီနေ လို့ များ လား။ သည် အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ များ လား။

ဦးညီရဲမာန် သူမကို နည်းနည်းပါးပါး အင်တာဗျူးလိုက်သည်။ ။

“မင်း ... အလုပ်ဝင်တာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ... ဘွဲ့ရမှ အလုပ်ဝင်တာပါ။ နှစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ... ငါအမှတ်မထားမိတာကိုး၊ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ပြေပါတယ်”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ...”

“အင်ကြင်းရွှေရည်ပါ”

“ဘာဘွဲ့ရထားတာလဲ”

“ဓာတုဗေဒပါရှင်”

“ဘာမှ လည်း မဆိုဘူး”

“ရှင် ...”

“ကဲပါလေ ... မင်းမှာ ပြောစရာစကားတစ်ခုခုရှိမယ်ဆိုရင် ... ငါ့ဆီဖုန်းဆက်နိုင်ပါတယ်၊ ရော့ ... ဒီမှာ ငါ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်”

သူဌေးလှမ်းပေးသည့် ကတ်ဖြူဖြူလေးကို
အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် လှမ်းယူပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် သူ့ရှေ့မှ ရို
ကျိုးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သူမတို့ ၏ ညစာထမင်းဝိုင်းလေးက လုံးဝအသက်မဝင်။ အထူးပင်
ခြောက်ကပ်လို့ နေခဲ့သည်။ ။

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ စားပြီးသွားပေပြီ။ ထမင်းပွဲမှာ ကျန်ခဲ့
တာ ... မေမေဒေါ်အေးအေးနှင့် မမဝင်းရွှေရည်နှင့်သူမ။ စားပွဲပေါ်မှာ
ငါးဆီပြန်ချက်နှင့်ငါးပိကျက် ... တို့ စရာ။

ငါးဟင်းလေးက တစ်ယောက်တစ်ဖတ်စီ။ သူမတို့ ဒီလိုပဲ ခြိုးခြံစား
သောက်ရစမြဲ။

“စားလေ ... မေ ငါးဘတ်ခုတ်သားလေး ကောင်းပါတယ်၊
ပေါက်ပန်းဖြူရွက်လည်း မေမေပဲတို့ ချင်တယ်ဆို”

မမဝင်း၏ စကားကို မေမေ အားနည်းသောအသံလေးနှင့်တုံ့ပြန်ပုံ
က အားမရစရာ။

“စားပါတယ် သမီးရယ်၊ နေ့ခင်းက ပြောင်းဖူးလေးတစ်ဝိုင်း၊ ဖိုးသား
ဆီက ယူစားမိလို့ ရင်ပြည့်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

အင်ကြင်းရွှေရည်ကတော့ မေမေရင်ထဲ ဘာတွေနှင့် ပြည့်နေမည်ဆို
တာ ရိပ်မိပါသည်။ သူမလိုပဲ မမဝင်းလည်း ရိပ်မိမှာ ပါ။

သားအမိသုံးယောက် တို့ ကနန်း၊ ဆိတ်ကနန်းနှင့်ပင်။ ထမင်းဝိုင်း
ကို သိမ်းလိုက်ရသည်။ ။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိသုံးယောက်
ဆက်ဝိုင်းကြပြန်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ သောကမီးတွေကိုယ်စီမို့ ဘယ်သူ့ဘ
ယ်သူမှ စကားမပြောနိုင်ကြချေ။ ဖိုးသားနှင့်အငယ်မကတော့ တီဗွီမှ
လာသည့် ဆက်ကပ်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြသည်။ ။

သစ်သားဆက်တီလေးများ ပေါ်မှ သားအမိတွေ သက်ပြင်း တစ်ယောက်တစ်လဲချရင်းနှင့် ည(၉)နာရီဆိုတော့ ဝင်းရွှေရည်သားနှင့်သမီးကို အိပ်ရာထဲသွားသိပ်လိုက်သည်။ ။

ပြီး ... ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာပြန်၏။ နေ့လယ်က ချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီများကို လက်ချုပ်လိုက်ခြင်း၊ ကြယ်သီးတပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေတော့ အင်ကြင်းရွှေရည်ပါ ကူချုပ်ပေးခဲ့သည်။ ။

မေမေကတော့ ဖွင့်ထားသည့် တီဇွီကိုမမြင်သောမျက်လုံးဖြင့် ငေးနေရာမှ မေမေ့ပါးမှာ မျက်ရည်နှင့် လက်ခနဲမြင်လိုက်ကြရလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ ညီအစ်မ မေမေ့ကိုပြေးဖက်ပြီး ငိုပွဲဆင်မိကြသည်။ ။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း ... အကောင်းချည်းပါပဲ မေမေရယ်၊ သမီးတို့ မေမေ့ကို အပြစ်မတင် တော့ပါဘူးနော်၊ ဒီအိမ်ကိုဒေါ်ရီရီစိုး အပ်လည်း အပ်ပါရစေ၊ မေမေ ဝမ်းမနည်းနဲ့ နော်”

“မေမေ ... မှားသွားတယ် သမီးတို့ ရယ်၊ မေမေ့သဘောကတော့ သားလည်း အဆင်ပြေမလားလို့ ပါ၊ မိခင်မေတ္တာပေါ့လေ၊ သားခမျာ ယောက္ခမနဲ့ မိန်းမရဲ့ အထင်သေး၊ အမြင်သေးခံနေရ၊ အဖိနှိပ်ခံနေရလို့ အိမ်ပေါင်ပြီး ပေးလိုက်မိတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရယ် ... ဒီအိမ်မရှိလည်း အိမ်ငှားနေမယ်၊ နောက် ... သမီးတို့ ညီအစ်မ မေမေ့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးပျံ့မယ်၊ မေမေ ... အားမငယ်နဲ့ နော်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အားပေးလေ၊ မေမေက မျက်ရည်တွေပိုကျလေ ဖြစ်နေသည်။ ။ မေမေ ... ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ပေ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ... ချိုးချိုးကျအောင် ငိုကြွေးနေသည့်မေမေ့ကိုကြ

ည့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေး ချင်မိသည်။ ။

ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ ကတော့ မေမေ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူမည်မထင်။ ကိုယ့်သမီး အပျိုစင် လေးကို ဘယ်မိခင်က အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းမှာ တဲ့ လဲ။ မိခင်မသိဘဲ ခိုးလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အင်ကြင်းရွှေရည်လည်း မလုပ်ချင်ပါ။

မေမေ့ကို အရမ်းသနားမိပေမယ့် အင်ကြင်းရွှေရည် သည် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဇေဇေဝါ။ ရင်မှာ ၅၀% စီ။

မေမေနှင့်မိသားစုအတွက် အိမ်လေးပြန်ရွှေးပေးချင်စိတ်က တစ်ဝက်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နှမြောတသစိတ်ကတစ်ဝက်။

မျက်ရည်လည်ရွှဲ၊ ငိုပွဲဆင်ရင်းနှင့်ပင် ထိုညကို သူမတို့ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကျော်ဖြတ်ကြရပါဦး မည်။

*

ရေနစ်သူဟာ မြက်ပင်လေးကိုတောင် အားကိုးတကြီးနဲ့ ဖမ်းဆုပ်သလိုပဲ ... ဒေါ်အေးအေးနှင့်အောင်အောင်ကြင်းရွှေရည်တို့ ချွေးမဖြစ်သူ ခင်ခင်နုနုယ်ထံ အခြေအနေကြည့်ရအောင် ရောက်လာခဲ့ကြရသည်။ ။

နဂိုက ... သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်နေရာမှာ တိုက်ဆောက်နေသည့် ချွေးမအသွင်က မျက်နှာကြောတင်းလျက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ ... အန်တီ...”

“ဪ ... ကိစ္စရှိလို့ ရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊

ကလေးတွေနေကောင်းရဲ့ လားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ကလေးတွေ နေကောင်းပါတယ် ... အဟင်းဟင်းရယ်စရာပဲနော်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီမြေးတွေကိုရှိတယ် မမှတ်ဘဲနဲ့ ၊ အန်တီက အိမ်ပေါ်က မဝင်းကလေးတွေမှ မြေးထင်တာမဟုတ် လား”

အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်ပင်မထိုင်ရသေး ဆောက်နဲ့ ထွင်းနေချေပြီ။

ငွေရေးကြေးရေးအတွက် လာမှန်းသိလို့ စကတည်းက ရန်စကားဆို ချေပြီ။

ဒေါ်အေးအေးနှင်း ပြေရာပြေကြောင်းတွေ ဘယ်လိုပင်ဆိုဆို စကား တွေက အဆင်မချောပါ လေတော့။

အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲကျလိကျလိနေအောင်ပင် အသည်းယားနေ မိ၏။

နုတ်သီးကောင်းနေသည့် ယောက်မကို စကားမဆိုတော့ဘဲ ကိုယ့် မေမေကိုသာ အင်ကြင်းရွှေရည် ပြန်ဆွဲခေါ်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် ။

“ကဲပါ ... မေမေရယ်၊ အရိပ်ရန်သူထင်နေတဲ့ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ စကားဆက်ပြောမနေပါနဲ့ ၊ အကုသိုလ်များ ပါတယ်”

“ဘာ ... နင်က ငါ့ကိုဘာပြောတယ်၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ ဘာကျေးဇူး ရှင်လဲ၊ နင့်မအေက ဘာအတွက် ငါ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ငါ့မိဘတွေ ကသာ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ အခုလည်း နင်တို့ အစ်ကိုက ပစ်ခတ်ထားခဲ့ တော့ ... ငါ့မှာ မိဘလုပ်စာပြန်စားနေရတာပဲလေ၊ ငါ့မောင်ကားမောင်း ကျွေးနေလို့ ထမင်းနပ်မှန်တာ၊ ဘာလဲ ... ဒီတိုက်တွေ၊ ကားတွေကို နင် တို့ အစ်ကို ဟိုကပို့တဲ့ ငွေနဲ့ ဝယ်တယ်မှတ်လို့ လား မိုက်ကြေးခွဲတာမဟု တ်လား၊ နင်တို့ ပါးစပ်ဟတာနဲ့ အူဘယ်နှခွေဆိုတာ ငါကမြင်ပြီးသား၊

ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

စော်ကားလွန်းလှသည့်ချွေးမ၏ စကားတွေကို မကြားနိုင်လွန်းသည့် အခါ ဒေါ်အေးအေးနှင်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့်မေမေကို အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး အငှားကားနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ။

“မေမေရယ် ... ပူဆွေးသောကတွေရောက်မနေပါနဲ့ ၊ လောကဓံကို သမီးတို့ နဲ့ အတူ ရဲရဲရင်ဆိုင်စမ်းပါ။ မမဝင်းချုပ်တဲ့ စက်ဆိုင်နားမှာ ငှားမယ့်အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ သမီးတို့ သွားကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲမနေနဲ့ နော်၊ သူတို့ အကုသိုလ်နဲ့ သူတို့ ရှိပါစေ၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ဘာမှ မျှော်လင့်မနေနဲ့ တော့၊ မေမေစိတ်ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ သမီးတို့ အိမ်တစ်လုံး ဆုံးရှုံးတာကိုခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ မေမေ့ကို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့ နော်”

ဒေါ်အေးအေးနှင်းမှာ သူမတို့ အပေါ်ရက်စက်လွန်း၊ ပြုရက်လွန်းသည့် သားနှင့်ချွေးမအပေါ်နာကြည်းသည် ထက်၊ သမီးနှစ်ယောက်နှင့်မြေးလူမယ်လေးများ နေစရာပျောက်ရ၊ အသိုက်ပျောက်ရမည့်အရေးကို ပိုပြီး ရင်ထုမတာဖြစ်နေရသဖြင့် သူမအသွင်က မေ့မူးလဲကျတော့မတတ်။ ။

“မေမေ ... မေမေ ... သတိထားပါဦး၊ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပါနော် ... သမီးတို့ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်လာလာ ... မေမေနဲ့ အတူဆို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ သတိထားပါမေမေရယ် ... ဘာမှ မခံစားပါနဲ့ နော်”

အငှားကားပေါ်မှာ မေမေ့ကိုဖေးမရင်း အင်ကြင်းရွှေရည်မျက်ရည်တွေ စီးကျနေရသည်။ ။

မေမေ့ခမျာ ... တအင်းအင်းနှင့် အသက်ရှူကျပ်နေရရှာပေပြီ။

ကိုယ်အိမ်သို့သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းမှ သူမဆေးခန်းသို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းရ၏။

“ကားဆရာ ... မြန်မြန်မောင်းပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ... မေမေ ... သတိ လစ်တော့မယ်”

မကြာမီ နီးရာဆေးခန်းသို့ရောက်ရှိပြီး မေမေ့ကိုအရေးပေါ် ကုသနိုင် ခဲ့သည် ။ ဆရာဝန်ကြီးက...

“လူနာ ... အရမ်းစိတ်ဖိစီးနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးပါ၊ နို့မို့ နှလုံးကိုထိခိုက် သွားလိမ့်မယ်”

မေမေ့ကိုတွဲပြီး သူမတို့ သားအမိ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည် ။ မမဝင်း ရွှေရည်က သူ့ဆိုင်လေးသို့ စက်ချုပ်ထွက်နေပြီး ဖိုးသားနှင့်မီးမီးက တော့ ကျောင်းတက်နေကြသည် ။ သည် နေ့ အင်ကြင်းရွှေရည် အလုပ် နားသည့်ရက်မို့ တော်သေးသည် ။

မေမေ့အနားမှာ အစောင့်ရှိသေးသည် ပေါ့။ မေမေ့ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပြီး ... လဲလျောင်းအနား ယူစေရသည် ။

“မေမေ ... အိပ်လိုက်နော်၊ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ကျန်းကျန်းမာမာနေခွင့်ရဖို့ ဟာ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါး ပါ၊ ကျန်တာ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေရယ် ... အခုဆို မေမေရယ်၊ မမရယ်၊ သမီးရယ်၊ မြေးလေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ စည်းလုံးကျန်းမာစွာနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရင်၊ စွန့်လွှတ်ရဲကြရင် ပြီးနေတာပါပဲ၊ ဖြစ်လာမှ တော့ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့မေမေ၊ ဘာမှ မတွေးဘဲ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်၊ သမီး ... မနက်က ဆပ်ပြာစိမ်ထား

တဲ့ အဝတ်တွေသွား လျှော်လိုက်ဦးမယ်”

မေမေ့ကိုသိပ်ခဲ့ပြီး ... အင်ကြင်းရွှေရည် အဝတ်လျှော်ဖို့ ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်တွေလျှော်နေရင်းမှ အင်ကြင်းရွှေရည်စိတ် ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မေမေ့ကိုစိုးရိမ်ပြီး သူမမေမေ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ထပြေးလာခဲ့သည်။ ။

အိပ်ခန်းထဲမှ ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် အင်ကြင်းရွှေရည်အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်သွားလျှင် ...

“အမလေး ...”

ထုပ်မှာ ဆင်ထားသည့် ကလေးပုခက်ကြိုးတစ်ဖက်ကို ကွင်းလျှော လုပ်ပြီး ဆွဲကြိုးချသေဖို့ ကြံစည်နေသည့်မေမေ။

“မေမေ ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရက်စက်လိုက်တာ”

မေမေ့ကိုပြေးဆွဲ ပြေးပွေ့ချီပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် စိတ်ခံစားမှုတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ သေသွားသလို နုံးချည့်ပျော့ခွေသွားရသည်။ ။

သည် အချိန်မှာ ပဲ ... မေမေ့ကို စိတ်မချသဖြင့် စက်ဆိုင်မှ အကြောင်းရှာပြန်လာခဲ့သည့် မမဝင်းရွှေရည်၏ အသံကို အင်ကြင်းရွှေရည် ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားရှိသွားရသည်။ ။

ဝင်းရွှေရည်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် လာပြီး အလန့်တကြား အော်ဟစ် လိုက်မိသည်။ ။

“ အမလေး ... မေမေ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ ပြောပြရသည် ။ ယောက်မတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ စကားတွေ၊ ရန်တွေ့သံတွေမှ အစဆေးခန်းပို့ပြီး ပြန်လာသည့်အလယ်၊ နောက် ... ယခုမေမေ ဆွဲကြိုး ချဖို့ ကြံစည်သည် အဆုံး။

ဝင်းရွှေရည် သူ့ရင်ဘတ်သူထု၊ သူခေါင်းသူထုပြီး ရင်ထုမနာ ပေါက်ကွဲငိုယိုနေသဖြင့် မေမေ ... သမီးကြီးကို ပြန်ဆွဲရပြန်သည် ။

“မေမေ ... ရက်စက်လိုက်တာ၊ အဲဒါ မေမေရက်စက်တာ၊ သမီးတွေ၊ မြေးတွေကို လူလော ကထဲပစ်ခတ်ထားခဲ့မလို့ လား၊ မေမေရှိရင် သမီးတို့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရဲ ပါတယ် မေမေရဲ့ ၊ မေမေ ဘယ်လိုကြံစည်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒီလောက်တောင် သမီးတို့ ကို မှန်းနေရင်၊ မငဲ့ညှာချင်ရင်လည်း တစ်အိမ်လုံး အဆိပ်သောက်ကြမယ်မေမေ၊ မေမေ့ မြေးလူမမယ်လေးတွေပါ ... အဆိပ်တိုက်လိုက်မယ်”

“အို ... သမီးတို့ ရယ် ... မေမေမှားပါတယ်၊ မေမေမှားသွားတယ်၊ မေမေ လောကဓံကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့အမှားကြောင့် သမီးတို့ ကို အားနာလွန်းလို့ ပါ၊ မေမေ ... သားအတွက်ကြည့်မိလို့ အခု အိမ်ကိုထိုးအပ်ရတော့မယ့်ဘဝ ရောက်နေပြီလေ၊ မေမေမိုက်ခဲ့လို့ ...”

ဒေါ်အေးအေးနှင်းမှာ လည်း မျက်ရည်တွေက ရေကာတာကျိုးကျသည့်နှယ်။ အင်ကြင်းရွှေရည် သူတို့ သားအမိ၏ စကားဝိုင်းမှာ ဝင်ပြီး ပြောနိုင်အားမရှိသေး။ မေမေ့ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ သာ အပုံလိုက် ထိုင်ချနေမိသည် ။

“အဲဒါတွေ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ တော့ မေမေ၊ သမီးတို့ မေမေ့ကိုအပြစ်မပြောဘူး၊ မေမေ ... ကိုယ့်သားကို ကူညီခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ ဘက်ကမသိတတ်လို့ ပျက်ကွက်တာ၊ လူမဆန်တာတွေကို ထည့်မစဉ်းစားကြနဲ့

တော့၊ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ သွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... သမီးတို့ ကို ပြောပါဦး
မေမေ ... မေမေနောက် ဒီလိုပဲ လောကကြီးကို အရှုံးပေးနေဦးမှာ လား၊
မကြံကောင်း မစီရာ မေမေရယ်”

“နောက် ... မေမေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ တို့ သားအ
မိတွေ ဘဝကိုဒေါင် ကျကျ၊ ပြားကျကျ အားမာန်အပြည့်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြမ
ယ်”

မေမေ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာနှင့် ကတိပေးလျှင် ဝင်းရွှေရည်နှင့်
အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ အားရှိရ ပါသည် ။

“မေမေဟာ ... သမီးတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ၊ သမီးတို့ ရဲ့ နှလုံးသည်း
ပွတ်ပါ၊ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း၊ ပင်ပန်း
မေမေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေမေလက်နဲ့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့ မေတ္တာ
ထမင်း၊ ဟင်းလေးတွေ စားလိုက်ရရင် နောက်တစ်နေ့အတွက် ခွန်အား
တွေ ပြန်ပြည့်လာပါ တယ် မေမေ၊ အဲဒါကိုမေမေ အမြဲသတိရနေပါနော်
”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ မေမေ မပျော့ညံ့တော့ပါဘူး၊ ငါ့သမီးတွေ၊
ငါ့မြေးတွေနဲ့ အေးအတူပူအမျှ မေမေမေတ္တာရိပ်ကို ဖြန့်ဝေပေးနေမှာ ပါ
...”

မေမေ့ကို နှစ်ယောက်အတူ ဝိုင်းဖက်ရင်း သားအမိ(၃)ယောက် ဝမ်း
သာ၊ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေမိကြပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီ စည်း
လုံးညီညွတ်၊ ချစ်ခင်နေမိကြသည် ။

နောက်တစ်ပတ် ... အင်ကြင်းရွှေရည် အလုပ်နားရက်အထိ အခြေအနေတွေ အေးချမ်း သာယာနေခဲ့သည်။ ။

သားအမိတွေအားလုံး သားသတ်သမားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်တော့မည့် အသွင်။

“ဒီနေ့ ဒေါ်ရီရီစိုး လာမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ... မမတို့ လမ်းထဲက အိမ်ကလေးက နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ အိမ်ငှားဆင်းမယ်တဲ့ ၊ ဒေါ်ရီရီစိုးကို တစ်ပတ် လောက်စောင့်ပါလို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ”

“ရပျဲမလား သမီးရယ် ... မေမေစိတ်တွေ လေးလှတယ်”

“လေးမနေပါနဲ့ မေမေရယ် ... သူ့ကိုငွေသိန်း(၆၀)ထဲနဲ့ အိမ်ထိုးအပ်မှာပဲ၊ တစ်ပတ်လောက် တော့ သူခွင့်ပြုသင့်တာပေါ့”

“အေးလေ ... တစ်ပတ်လောက်တော့ တောင်းပန်ပြီးနေရမှာပဲ”

သားအမိတွေ စကားပြောနေကြဆဲ ဒေါ်ရီရီစိုးနှင့် သူခင်ပွန်းတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

သူခင်ပွန်းမှာ လူမိုက်ရုပ်နှင့်။ တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ်နေသည့် ရုပ်မျိုးပိုင်ရှင်။ လိုက်လည်း လိုက်ဖက်လှပေသည်။ ။ ဇနီးက ငွေတိုးချေးပြီး ခင်ပွန်းက လူမိုက်ရုပ်နှင့် ကြွေးတောင်းခြောက်လှန့်။

“ကြွပါရှင် ... ကြွပါ ... အတော်ပဲ ကျွန်မတို့ လည်း မျှော်နေကြတာပါ”

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ရက်ချိန်းပေးထားတဲ့

ဒီနေ့အပြီး ပြောင်းပေးရမယ် ... တဲ့ ။

ဘယ်လိုလုပ်ကြပါ့မလဲ။ လူကြီးသူမတွေ ပြောသည့် ပြေးစရာလည်း မြေမရှိ။ ပေးစရာလည်း ငွေမရှိဆိုတာလို ဖြစ်နေရပေပြီ။

သည် တုန်းမှာ အင်ကြင်းရွှေရည် လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်က ကိုယ်ဝန် အငှား ဆောင်ရမည့်အလုပ် ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိသည် ။

အခြေအနေတွေကတော့ တကယ့်ကိုကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲပဲ။

အိမ်ခြေ၊ ယာခြေမဲ့ရသည့်ဘဝသည် မည်မျှဆိုးဝါးကြောင်းလည်း သူ မအသိ။

တူနှင့်တူမလေး၏ မျက်နှာကိုလည်း ပြေးမြင်ယောင်မိလိုက်သေးသ ည် ။

အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ ဖေဖေဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်လေးကို ငါပြန် ရွေးနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။

ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်သည့်အခါ အင် ကြင်းရွှေရည်၏ မျက်နှာ လေး တည်တင်းသွားရသည် ။

နောက် ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ မျက်ရည်များ နှင့် ကြိရာမရဖြစ်နေသည့် မေမေ့ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် အပြင်ထွက် ဖို့ ပြင်လိုက်သည် ။

“မေမေ ... သမီး လမ်းထိပ်ခဏသွားပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးကွယ် ... သမီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ နော်”

“မလုပ်ပါဘူး ... မေမေ သူငယ်ချင်းဆီဖုန်းဆက်ကြည့်မလို့ ပါ၊ အခြေအနေလေးများ ထူးခြားမလားလို့ ”

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲပြီး ... သူမလမ်းထိပ်ဖုန်းဆက်သည့်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူဌေးပေးထားသည့်ဟန်းဖုန်းနံပါတ် ကတ်ပြားကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရင်တွေကတော့ တဒိုင်းဒိုင်း ဆူညံတုန်ယင်လျက်။ သည် အလုပ်ကို သူမ လုံးဝမလုပ်ချင်ပေမဲ့ မိသားစုအဆင်ပြေရေးအတွက် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေပြီ။

အင်း ... ဒါတောင် သူဌေးက ငါ့ကိုရွေးပါ့မလား။ တစ်ပတ်တောင် ကြာသွားပြီဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးက လူရှာလို့ တွေ့သွားလေပြီလား။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားရပြန်သည်။ သူမ သူဌေးထံဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်၏။ လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရတော့တာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။

“ဟဲလို ... ညီရဲမာန်ပါ ...”

သူဌေး၏ ဩဇာနှင့်ပြည့်ဝသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အင်ကြင်းခမျာ ဖုန်းခွက်ပင် လွတ်ကျလုလု။ သူမစိတ်ကိုတင်ပြီး စကားပြောရတော့ စကားသံတွေက တုန်တုန်ရီရီ။

“ကျွန်မ ... အင်ကြင်းရွှေရည်ပါရှင် ...”

“အင်ကြင်းရွှေရည် ဘယ်သူပါလိမ့် ...”

သူဌေးမမှတ်မိလျှင် အင်ကြင်း ... မျက်ရည်ကျလုအောင်ပင် စိတ်ဆင်းရဲသွားရ၏။ ဟုတ်တာ ပေါ့။ သူက တကယ့်ဂရိတ်ကြီးပဲ။ ငါ့ကို ဘယ်အရေးလုပ်ပြီး မှတ်မိမလဲ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က သူဌေးအိမ်ကို မန်နေဂျာလွှတ်လို့ ကျွန်မ လာခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... ဆို ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

ဆင်ကြီးက ဆိတ်ကလေးကို ကျီစားနေတာတွေမဟုတ်နိုင်။ သူ ... တကယ့်ကို အလေးမထားတာကိုသိရလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် အားငယ် မိသွားသည်။ ။ စကားပင်ဆက်ပြောချင် စိတ်မရှိတော့။ သို့သော် ... မေ မေနှင့်တူ၊ တူမလေးများ ၏ မျက်နှာက ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ။ သူမ စိတ် ကိုတင်းရ၏။

“ဟို ... အဲဒီနေ့က သူဌေးပြောနေတဲ့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မယ့်မိန်း ကလေး တွေပါပြီလား ရှင်”

“အင်း ... ရှေ့နေကြီး တင်ပြလာတာတွေ စုစုပေါင်း ၅ယောက် တောင်၊ စိစစ်နေတုန်းပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်တို့ မျိုးဆက်အ တွက် တော်တော်အရေးပါတဲ့ ကိစ္စလေ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘူး ...”

အင်ကြင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ သူမထင်သလိုမလွယ်ပါ လား။ ရှေ့နေကြီး တင်ပြ သည့် ၅ယောက်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အရွေးခံရ တော့မည့်ပုံစံ။

သူမဘက်မှ အသံထွက်နိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းခွက်ကိုင်ကာ ငိုနေစဉ် တစ်ဖက်မှ အသံထွက်လာ ခဲ့သည်။ ။

“ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ ... ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ရတော့မလား”

“နေ ... နေပါဦးရှင် ... ကျွန်မလည်း အဲဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ ၊ ကျွန်မမှာ သူဌေးလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံမယ်လို့ ထင်တာ ပဲ”

တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်သံချက်ချင်း မကြားရ။ အင်ကြင်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ ... နေ့လယ် ၁၂နာရီမှာ လူတွေ အင်တာဗျူးရှိ

တယ်၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေး ဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို လျှောက်လွှာယူ
ခဲ့ပါ။ ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ပါလဲရှင်”

“ကိုယ့်အိမ်မှာ ပါပဲ၊ ရဲဒေဝီစံအိမ် ဧည့်ခန်းမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကို ပါဝင်ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ကောင်းပြီ ... မင်းကံကောင်းပါစေ ဂွတ်လပ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည် နှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် လက်ပတ်နာရီ
လေးကို ကြည့်လိုက်သည် ။ အို ... ၁၁နာရီ။ ယခုကတည်းက ပြင်ဆင်မှ
နေ့လယ် ၁၂နာရီကို မိမှာ ပေါ့။

ယခုတော့ သည် အလုပ်ဟာ သူမအတွက် သေရေး၊ ရှင်ရေးတမျှ အ
ရေးကြီးသွားပေပြီ။

အလုပ်လျှောက်တုန်းက လက်ခံယူထားသည့်
ကိုယ်ရေးရာဇဝင်လျှောက်လွှာကို ယူပြီး ... သူမ နေ့လယ် ၁၂နာရီအမီ
အငှားကားနှင့် သွားရောက်ရပေတော့မည်သာ။

*

ရဲဒေဝီစံအိမ်၏ ခမ်းနားလှသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ စုစုပေါင်း မိန်းက
လေး(၆)ယောက်။ ပြည့် ပြည့်စုံစုံပြောရလျှင် မိန်းမပျို(၆)ယောက်ပါ။

အင်ကြင်းကတော့ ယခုမှ လျှောက်လွှာနှင့်အတူလာရသည့် မိန်းက
လေး။

သူမမှ လွဲ၍ ကျန်မိန်းကလေး(၅)ယောက်လုံး ရဲရဲတင်းတင်း၊ အင်းလေ ... အပျိုလေးတန်မဲ့ သည် အလုပ်ကို လက်ခံသည် ဆိုမှ တော့ ရဲလို့ ပေါ့။

သူမမှာ သာ ဘယ်လိုမှ မလွဲသာ။ မရှောင်သာသည့်အတွက် အရဲစွန့်ပြီး၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ရောက်လာခဲ့ရတာ။

သူဌေးနှင့်ရှေ့နေကြီးက အတွင်းခန်းတစ်ခုမှာ နေပြီး မိန်းကလေးများကို တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးကြသည် ။

လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်းပေါ့။ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးများ ၏ အသွင်က ဘာမဆိုရင်ဆိုင် ရဲသည့်ဟန်အပြည့်နှင့်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်ယူစစ်မေးပြီး နောက်ဆုံးကျမှ အင်ကြင်းရွှေရည်အလှည့် ရောက်ခဲ့သည် ။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်သော ကိုယ်နှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့်လျှောက်လွှာကိုယ်ကိုင်ပြီး ထသွားတော့ ကျန်မိန်းကလေးများက ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။

“သတ္တိကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ဗန္ဓုလသွေးပါတယ် ... နည်းနည်းလောက်”

အင်ကြင်းရွှေရည် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဦးညီရဲမာန်နှင့် ရှေ့နေကြီးကို တွေ့ရသည် ။ ရှေ့နေကြီးက လက်လှမ်းသဖြင့် သူမ ကိုယ့် ကိုယ်ရေး အချက်အလက်လျှောက်လွှာကို ပေးလိုက်လျှင် ဦးညီရဲမာန်က လှမ်းဖြတ်ယူလိုက်သည် ။

နောက် ... ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမကို ခပ်တည်တည်ပင် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အို ... ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ ... တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတာမြင်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတော့မှာ ပဲ။

“ဒီဘက်က ရွေးချယ်ပြီးရင် ကိုယ်ဝန်စောင့်ရှောက်မှုခံတဲ့ အခါ ထားတဲ့ နေရာမှာ နေနိုင်ပါ့ မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေပါ့မယ်”

“ဘယ်မှာ ထားမယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့ လား”

“မသိပါဘူးရှင်၊ ဒီမြို့ထဲမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

“ မဟုတ်ဘူး ... နိုင်ငံခြားမှာ ထားမှာ ”

“ရှင် ...”

“လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဟို(၅)ယောက်ကတော့ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုလို့ ပျော်သွားလိုက်တာ မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်ဘဲ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ညာပြီးလည်း မပြောချင်။ သူဌေးဟာ တော်တော် ဇာချဲ့ပါလား။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာပဲ။ မြန်မာပြည်ထဲတွင် ဆောင်ပါလား။

“ကဲ ... ကဲ ... ပြင်ဦးလွင်လောက်ဆိုရင်ရော၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆရာဝန်တွေရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်၊ ကိုယ်က ပြင်ဦးလွင်သားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ...”

“ဒီအလုပ်ကို မင်းဘာအတွက် လုပ်ချင်တာလဲ၊ ငွေရချင်ရုံသက်သက်ပဲလား”

သည် တစ်ခါလည်း အင်ကြင်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ တကယ်လ

ည်း ငွေလိုချင်လို့ ပဲ မဟုတ်လား။ အမေးက ရက်စက်သဖြင့် သူမမျက်ရည်ဝဲသွားရသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ငွေလိုလို့ ပါ”

“ကောင်းပြီ ... မင်းဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊ ပထမ(၅)ယောက်ကတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ ငွေပမဏကို ပြောကြတယ်လေ၊ မင်းလည်း ပြောကြည့်ပေါ့”

ဘုရားရေ ... ပထမ မိန်းမတွေက ဘယ်လောက်တောင်းကြသလဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာ သူဌေးက ဈေးအနည်းဆုံးပေးရသူကို ငှားမည်ထင်သည်။ ။

အတွေးနှင့်အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်သီးသွားရသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ... သူမ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းရ၏။

ငါ... အလုပ်လာလုပ်တာ မေမေနဲ့ တူလေး၊ တူမလေးတွေအတွက် မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ... ၁၃၈ သိန်း လိုချင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟေ ...”

ရှေ့နေကြီးရော၊ သူဌေးပါ အံ့ဩသွားကြလျှင် သူမ ထိတ်လန့်ရပါသည်။ ။ ငါတောင်းတာများ လို့ လား။ ပထမလူတွေကဘယ်လောက်ပဲတောင်းလို့ လဲ၊ ရှေ့နေက ...

“မင်းဥစ္စာ အဆန်းပါလား၊ သိန်းတစ်ရာဖြင့် သိန်းတစ်ရာ သိန်းနှစ်ရာဖြင့် သိန်းနှစ်ရာ မတောင်းဘဲ ထူးထူးခြားခြား ၁၃၈သိန်းလို့ ပဲ၊ ကိုယ်တောင်းတဲ့ ငွေကိုရော များ တယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ ပထမလူတွေက သိန်း(၅၀)၊ သိန်း(၆၀)လောက်ပဲ တောင်းကြတာ”

ရှေ့နေကြီး၏ စကားကို သူဌေးက လက်ကာပြပြီး သူမဘက်သို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

“ပြောပါဦး ... ၁၃၈သိန်း တောင်းတဲ့ ကိစ္စ”

သူကရှင်းချက်တောင်းသဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ။ တိုတိုရှင်းရှင်း လိုရင်းပေါ့။

“မေမေက ကျွန်မအစ်ကိုကြီး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ အတွက်လိုတဲ့ ငွေ သိန်း(၆၀)ကို အိမ်ပေါင်ပေး လိုက်ပါတယ်။ အခု အတိုးနဲ့ အရင်းပေါင်း ၁၃၈သိန်းကျနေပါပြီ။ မပေးနိုင်တဲ့ အတွက် ငွေရှင်က ကျွန်မတို့ မိသားစုကို နှင်ချနေပါပြီရှင် ...”

ပြောရင်းမှ ပင် စိတ်ကိုတင်းပေမဲ့ အင်ကြင်း အသံလေးနစ်ဝင်သွားရသည်။ ။ မငိုချင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တကယ်ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်ကျပေမဲ့ မျက်ရည်ခံထိုးတယ်လို့ အထင်မခံချင်တော့ဘူး။

သူမ၏ ဖြေရှင်းချက်ကို ကြားရသည့်အခါ သူဌေးရော ရှေ့နေကြီးပါ သဘောပေါက်နားလည် သွားကြသည်။ ။ ဦးညီရဲမာန်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် ရှေ့နေကြီးက မေးခွန်းတွေ ဆက်လက်မေးနေခဲ့ သည်။ ။

“မင်းတို့ မှာ မိသားစု ဘယ်နှယောက်ရှိတာလဲ”

“မေမေရယ် ... အစ်မရယ်၊ တူနဲ့ တူမလေးရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဆိုတော့ ငါးယောက်ပေါ့”

“မင်းအစ်မက ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆုံးသွားတာပါ”

“အမွေလေး၊ ဘာလေး မကျန်ခဲ့ဘူးလား”

“ရွှေတုံ၊ ရွှေစလေးတွေရှိပေမဲ့ ဘကျပ်သားလောက်ပါ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူဌေးက သူမကို ဆက်မေးပြန်၏။

“ငွေရှင်က ဘယ်နေ့နောက်ဆုံးထားပြီး နှင်သလဲ”

“ဒီနေ့ညနေပါ။ ညနေကျရင် ကျွန်မတို့ ဆင်းပြေးရတော့မှာ ...”

“ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ ပြေးစရာနေရာရှိလား”

“ဒီလောက်ထိ နှိုက်နှိုက်ချွတ်မေးလာခဲ့လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် နေရာမှာ ထပြေးမိတော့သည်။ မပြေးလျှင် သူမ ငိုမိတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ပြေးပြီး ရဲဒေဝီစံအိမ်၏ ခြံထဲသို့ရောက်သည့်အခါ သူဌေးအိမ်ပီပီ ဧရာမတံခါးကြီးက ပိတ်လျက်သား။

ဝင်းတံခါးနားမှာ ပင် သူမ မျက်ရည်ကျနေမိရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ မိန်းမချော(၅)ယောက်က တော့ သူမကို ဘယ်လိုထင်သည် မသိ။

ပါးစပ်များ ပွင့်လျက် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့လေမည်လား။ အင်ကြင်းရွှေရည် ဝင်းတံခါးနားမှာ ရပ် နေဆဲ အိမ်ထဲမှ ကားတစ်စီးထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်။

“တက်ပါ ... သူဌေးက အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းပါတယ်”

“နေပါစေရင် ... ကျွန်မဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်”

“သူဌေးက ငွေအိတ်ပါပေးလိုက်ပါတယ်”

“ရှင် ... ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်မကို ဒီအလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့”

“တက်ပါ ...”

နောက်ဆုံး အင်ကြင်းရွှေရည် သူဌေး၏
ခဲရောင်လင့်ခရူဆာကားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။ ။

ကားထဲမှာ အလုပ်ခန့်စာနှင့် ငွေအိတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လော
လောဆယ် အင်ကြင်းရွှေရည် ပျော်ရွှင်သွားရပါတော့သည်။ ။

ညနေကျလျှင် ဒေါ်ရီရီစိုးကို ငွေထုပ်နှင့်ပစ်ပေါက်ပြီး
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပိုင်တော့မည်။

★